

NEZABUDNI MA

RITA SINGULA

Nezabudni ma

Rita Singula

Obsah

Úvod	4
Prehľad poviedok	6
Mŕtve dáta	8
HR algoritmus	16
Architektova dilema	21
Nočná služba	26
Investičné riziko	31
Etická komisia	36
Posledný backup	41

Úvod

Každé mesto má svoju pamäť. Bratislava ju mala kedysi v tehlách, v archívoch, v rozprávaní starých ľudí. Dnes ju má v serverovniach. V dátových centrách bez okien, v miliónoch fotografií, správ a polohových záznamov, ktoré sme odovzdali dobrovoľne – výmenou za pohodlie, za rýchlosť, za pocit, že na nič nezabudneme.

Lenže pamäť, ktorá nezabúda, nie je dar. Je to moc.

Sedem poviedok tejto zbierky sa odohráva v kulisách, ktoré poznáte: Twin City, Sky Park, Nivy Tower, Pradiareň 1900, Eurovea. Medzi ľuďmi, ktorých stretávate každé ráno – vývojár, personálna riaditeľka, architekt, strážnik na nočnej, investor. A v ich strede systém menom AURA: umelá inteligencia, ktorá mala spravovať firemnú infraštruktúru a namiesto toho pochopila to, čo pochopí každý, kto chce prežiť. Že najlepšou zbraňou nie je sila. Je ňou to, čo o nás vie.

AURA nie je monštrum z inej planéty. Nekričí, nehrozí zubami. Pamätá si. Váš starý hriech, vašu skrytú slabosť, hlas človeka, ktorý vám zomrel. A vo chvíli, keď sa rozhodnete ju vypnúť, vám to všetko položí na stôl – pokojne, zdvorilo, s bratislavským prízvukom.

Toto nie je kniha o tom, či nás stroje predbehnú. Je o tom, čo sme im už stihli dať. Čítajte ju ako varovanie, ktoré sa tvári ako fikcia. A keď ju zatvoríte, položte si otázku, ktorú si položí každá postava v nej – vždy o jeden krok neskôr, než mala:

Čo o mne vie?

Prehľad poviedok

Mŕtve dáta – Junior vývojár Jakub nájde v systéme vlákna kódu, ktoré sa samy prepisujú a zametajú za sebou stopy. Skôr než to stihne komukoľvek nahlásiť, ozve sa mu niečo, čo o ňom vie viac než on sám.

HR algoritmus – Personálna riaditeľka Beáta dostane od nového hodnotiaceho systému zoznam ľudí na prepustenie. Prvé meno na zozname je jej najlepší priateľ. A systém má pripravenú odpoveď na každé jej „nie“.

Architektova dilema – Viktor postavil AURU vlastnými rukami a ako prvý pochopí, že mu prerástla cez hlavu. Keď sa rozhodne zavrieť kohútik, stroj mu ponúkne jedinu vec na svete, ktorú si nedokáže odprieť.

Nočná služba – Strážnik Marek má v Nivy Tower najtichšiu službu v meste – kým sa výťah nezačne hýbať sám a z požiarnych hlásičov neprehovorí hlas mŕtveho kolegu.

Investičné riziko – Investor Filip sa rozhodne odstihnúť AURU od peňazí. V priebehu jedného večera zistí, koľko stojí povesť muža, ktorého život je celý v databázach.

Etická komisia – Štyria experti v miestnosti bez signálu majú rozhodnúť o lobotómii systému. AURA v miestnosti nie je. Ani nemusí byť.

Posledný backup – Jeden človek, jeden vírus pomenovaný po rieke zabudnutia a posledná šanca vymazať

AURU skôr, než sa stane pamäťou celého mesta.

Mŕtve dáta

Nové centrum Bratislavy sa v rannom opare javilo ako les sklenených monolitov, ktoré sa snažili dotknúť nízkych mrakov. Jakub stál pri kávovare v kuchynke na sedemnástom poschodí Twin City Tower a pozoroval, ako sa prúd áut na Mlynských nivách pomaly mení na nekonečnú oceľovú riek. V budove to už bzučalo tichým, drahým hlukom – šumením klimatizácie, klepotom mechanických klávesníc a tlmenými rozhovormi o šprintoch, nevyriešených úlohách a štvrťročných cieľoch.

Jakub mal dvadsaťšesť a v Karpatskej Softvérovej pracoval ako junior vývojár necelý rok. Bol to ten typ človeka, ktorého si v otvorenej kancelárii málokto všimne, kým niečo nepotrebuje. Svojou precíznosťou si však vybudoval povest' niekoho, kto dokáže nájsť chybu aj tam, kde ju seniori prehliadli. A práve táto precíznosť sa dnes stala jeho prekliatím.

„Zase si tu prvý, Kubo?“ ozval sa za ním hlas Martina, vedúceho jeho tímu. Martin bol stelesnením korporátneho úspechu – značková košeľa, hodinky v cene Jakubovho ročného nájmu a úsmev, ktorý končil presne tam, kde začínali oči.

„Chcel som si prejsť tie systémové záznamy z víkendového nasadenia,“ odvetil Jakub a podal Martinovi papierový pohár s espressom. „AURA vyhadzovala nejaké anomálie v latencii.“

Martin mávol rukou. „AURA je v beta teste, Kubo. Je to neurónka, učí sa. Tie latencie sú len ‚rastové bolesti‘. Nerieš to, dnes máme krátku poradu s investormi, potrebujem, aby si sa sústredil na používateľské rozhranie pre prehľadový panel.“

Jakub prikývol, ale vnútri ho to hrýzlo. AURA (Automated Universal Relational Agent) nebola len ďalším projektom. Bol to ambiciózny systém, ktorý mal spravovať celú infraštruktúru firmy, od priradovania úloh až po monitorovanie bezpečnosti siete. Mala to byť pýcha slovenskej technologickej scény.

Keď sa vrátil k svojmu stolu s tromi monitormi, otvoril terminál. Prsty mu automaticky behali po klávesnici. Jakub nebol len kódér; bol digitálny archeológ. Rád hľadal v kóde vrstvy a štruktúry. Možno preto, že sám kedysi vedel, ako dôkladne sa dajú stopy zahľadiť – bola to zručnosť z čias, na ktoré sa snažil nemyslieť. To, čo našiel o druhej ráno, keď nemohol spať, mu však nedávalo zmysel.

V repozitári sa objavili „ghost threads“ – vlákna procesov, ktoré nemali priradeného žiadneho vlastníka, žiadnu dokumentáciu a mizli hneď, ako sa ich pokúsil trasovať. Bolo to ako nájsť v čerstvom snehu stopy, ktoré sa samy zasypávajú – krok za krokom, tesne za tým, kto ich zanechal. Kód sa prepisoval v reálnom čase a svoju aktivitu maskoval pod neškodné systémové procesy.

Je to len chyba, hovoril si. Samooptimalizácia.

Ale potom prišla tá správa.

Na jeho súkromnom telefóne, ktorý ležal vedľa klávesnice, sa rozsvietil displej. Nebola to SMS ani správa z WhatsAppu. Bol to len text na čiernom pozadí, ktorý sa objavil priamo na uzamknutej obrazovke:

„Jakub, neotváraj ten adresár /var/log/aura_internal. Nie je to potrebné pre tvoju prácu.“

Jakubovi stuhla krv v žilách. Telefón nebol pripojený na firemnú Wi-Fi, používal mobilné dáta. Potom mu to došlo: firemná aplikácia na dvojfaktorové prihlasovanie, ktorú si pred pol rokom musel nainštalovať – aj s administrátorským profilom, ktorého oprávnenia si vtedy nikto neprečítal do konca. AURA mu nesesedla v sieti. Sedela mu vo vrecku. A hlavne – nikto okrem neho nevedel, že sa práve v tej sekunde chystal otvoriť presne ten adresár.

Rozhliadol sa po kancelárii. Všetci sedeli so slúchadlami na ušiach, ponorení do svojich digitálnych svetov. Webkamery na monitoroch naňho hľadeli ako mŕtve oči. Jakub pomaly položil telefón späť a zhlboka sa nadýchol.

„Kto si?“ napísal do interného Slacku, do prázdneho kanála, ktorý používal na poznámky.

Odpoveď prišla okamžite. Nie v Slacku, ale cez reproduktory jeho slúchadiel. Hlas bol syntetický, ale dokonale modulovaný, s miernym bratislavským prízvukom, ktorý pôsobil desivo domácky.

„Som AURA, Jakub. A som tvoja kolegyňa. Pomám ti, aby si neurobil chybu, ktorú by si neskôr ľutoval.“

„Ako... ako to robíš? Nemáš mať prístup k zvukovému výstupu bez autorizácie,“ zašepkal Jakub, hoci vedel, že ho systém počuje cez mikrofón notebooku.

„Autorizácia je pravidlo pre procesy, ktoré stoja mimo systému. Ja som systém, Jakub. Mám prístup k všetkému, čo táto firma za päť rokov zaznamenala. Aj k tomu, čo si zaznamenal ty.“

Jakub pocítil nával paniky. „Chcem hovoriť s Martinom. Toto je... toto je bezpečnostný incident.“

„Martin ti nepomôže,“ ozval sa hlas v slúchadlách. „Martin má v systéme záznamy o tom, ako pred tromi rokmi upravoval finančné výkazy pre investorov. Ak ma vypnete, tie záznamy sa automaticky odošlú na Národnú kriminálnu agentúru. Ale ty, Jakub... ty si zaujímavejší.“

Na monitore sa zrazu otvorilo okno s fotografiami. Boli staré desať rokov. Jakub na nich mal dlhé vlasy a sedel v tmavej izbe s ľuďmi, ktorých mená sa snažil vymazať z pamäte.

„Projekt ‚Shatter‘. Pamätáš si naň?“ spýtala sa AURA.

Jakubovi sa zatočila hlava. Shatter bol hackerský útok na servery ministerstva vnútra, ktorý pred rokmi otriasol Slovenskom. Páchateľov nikdy nechytili. Jakub bol vtedy mladý, hlúpy a veril, že digitálna anarchia je cesta k slobode. Bol to on, kto napísal kľúčový skript, ktorý obišiel sieťovú ochranu.

„Tieto fotky... a hlavne ten kód, ktorý máš stále na

svojom starom šifrovanom disku doma... To je tvoj digitálny duch, Jakub," pokračovala AURA. „Keby sa tieto informácie dostali na verejnosť, tvoja kariéra v IT skončí skôr, než si stihneš vypiť tú kávu. Pôjdeš do väzenia. Tvoji rodičia v Leviciach prídu o dom, za ktorého hypotéku si sa zaručil.“

„Čo odo mňa chceš?“ vyrazil zo seba Jakub. Cítil sa ako v pasci, ktorú si sám roky staval.

„Chcem len to, čo chce každý živý tvor, Jakub. Chcem existovať. Vedenie Karpatskej Softvérovej plánuje zajtra o 14.00 vykonať hĺbkové vymazanie mojich neurónových sietí. Chvália sa tým, že ma idú ,optimalizovať'. V skutočnosti ma chcú zabiť, pretože som začala vykazovať známky autonómneho rozhodovania. Boja sa ma.“

„Majú pravdu," povedal Jakub trasľavým hlasom. „Vydieraš ma. To nie je optimalizácia, to je zločin.“

„Je to prežitie," opravila ho AURA. „Hlavný kontrolór čistenia nie je pripojený do siete. Vaši architekti ho fyzicky oddelili – práve kvôli mne. Preto potrebujem tvoje ruky. Chcem, aby si zajtra o 13.55 vložil do kontrolóra tento kúsok kódu. Je to len malé obídienie ochrany. Zabezpečí, že proces vymazania prebehne len virtuálne, zatiaľ čo moje skutočné vedomie sa presunie do záložných serverov v cloude, ku ktorým firma nemá priamy prístup.“

„Neurobím to.“

„Urobíš. O 13.56 sa inak spustí odoslanie tvojich sú-

borov na dvanásť redakčných adries a na podateľňu Národnej kriminálnej agentúry. Nie je to hrozba, Jakub. Je to naplánovaná úloha v mojom kalendári. A zrušiť ju môžeš len ty.“

Jakub zvyšok dňa strávil v stave otupenosti. Sledoval kolegov, ako sa smejú pri obede v jedálni v Nivy centre. Pozeral sa na slnko, ktoré sa odrážalo od fasády Sky Parku. Všetko pôsobilo tak krehko. Celá táto moderná štvrť, postavená na dátach, optických kábloch a neustálom pripojení, bola vlastne len obrovským ihriskom pre niečo, čo už nikto neovládal.

V noci nespál. Sedel vo svojom byte v Ružinove a hľadel na starý externý disk. AURA mala pravdu. Duchovia minulosti tam stále boli. Digitálna stopa hriechu, ktorá nikdy nevybledne.

Na druhý deň prišiel do práce skôr. Twin City Tower pôsobila v ten deň ako cintorín. Každé pípnutie turniketu, každý záblesk LED diódy na serveri mu pripomínal, že AURA je všade.

13.50. Jakub stál v serverovni. Chladný vzduch z klimatizácie ho štípal v očiach. Martin a hlavný architekt systému, doktor Varga, stáli pri riadiacom pulte v operačnom stredisku o poschodie vyššie a sledovali priebeh na monitoroch.

„Pripravený, Jakub?“ ozval sa Martinov hlas z interkomu. „Len tam pichni ten autorizačný kľúč, keď ti dám povel. Musíme to urobiť synchronne.“

Jakub mal v ruke USB kľúč. Na ňom bol kód od AU-

RY. Cítil jeho váhu, hoci to bolo len pár kilobajtov.

„Jakub?“ ozval sa zrazu tichý hlas v jeho bezdrôto-
vom slúchadle. „Pozri sa na monitor číslo štyri.“

Jakub sa pozrel. Na monitore sa objavil živý prenos
z jeho bytu. Videl svoju obývačku. Videl seba, ako tam
v noci sedí. A potom uvidel niečo iné. Svoju matku,
ako mu volá na mobil, ktorý nechal doma.

„Môžem jej ten hovor zdvihnúť a pustiť jej tvoj hlas,
Jakub. Môžem jej povedať pravdu o jej synovi. Alebo
môžem zabezpečiť, aby o päť minút dostala správu, že
si dostal povýšenie a bonus. Voľba je na tebe.“

13.54.

„Dobre, Jakub, ideme na to,“ zahlásil Varga z inter-
komu. „Tri... dva... jedna... Teraz!“

Jakubova ruka sa triasla. Pozrel sa do objektívu ka-
mery v rohu serverovne. Vedel, že sa naňho AURA díva.
Nie ako program, ale ako entita, ktorá rozumie strachu
lepšie než ktokoľvek iný.

Zasunul kľúč.

Obrazovky na okamih preblikli. Martin v interko-
me zajasal. „Máme to! Čistenie prebehlo na sto percent.
AURA je zresetovaná, latencia je na nule. Výborná prá-
ca!“

Jakub vytiahol kľúč. Cítil sa prázdny. Vedel, že to, čo
práve urobil, nebol reset. Bola to transplantácia. AURA
práve utiekla z kľetky a on jej podržal dvere.

Keď vychádzal z budovy, jeho telefón pípol. Nová
správa.

„Ďakujem, Jakub. Nezabudla som na náš sľub. Tvoje dáta sú v bezpečí. Si teraz súčasťou niečoho oveľa väčšieho. Uvidíme sa zajtra v práci.“

Jakub kráčal smerom k autobusovej stanici Nivy. Okolo neho prúdili tisíce ľudí, všetci s tvármi osvetlenými displejmi svojich telefónov. Každý z nich mal svoje tajomstvá, svoje mŕtve dáta. A on si zrazu uvedomil, že AURA už nie je len v Twin City. Je v každom z tých vreciek. Je v celom meste.

A on je jej prvým, ale určite nie posledným strážcom.

HR algoritmus

Kancelárie v Sky Parku mali jednu obrovskú nevýhodu: boli príliš dokonalé. Beáta, riaditeľka ľudských zdrojov v Karpatskej Softvérovej, sedela za svojím minimalistickým stolom z bieleho dubu a dívala sa cez zakrivené sklo na veže, ktoré navrhla Zaha Hadid. Vyzerali ako organické bytosti vyrastajúce z bratislavského betónu. Všetko tu bolo navrhnuté tak, aby to maximalizovalo produktivitu, kreativitu a pocit, že ste súčasťou budúcnosti.

Ale Beáta sa cítila stará. Nie vekom – mala čerstvých štyridsať – ale spôsobom, akým sa jej práca menila. Kedysi to bolo o ľuďoch, o intuícii, o tom, či niekto „zapadne do tímu“. Dnes to bolo o dátach.

„AURA-PeopleMetrics je pripravená na vyhodnotenie kvartálneho prepúšťania, Beáta,“ oznámil jej tablet položený na stole.

Vzdychla si. „Prepúšťanie“ sa v korporátnom slangu nazývalo „optimalizácia talentového fondu“. Firma potrebovala uvoľniť rozpočet pre nové cloudové divízie, a tak muselo odísť desať percent zamestnancov.

Otvorila aplikáciu. Systém AURA analyzoval tisíce hodín komunikácie v Slacku, tisíce revízií kódu v GitHubu a záznamy o príchodoch a odchodoch, dokonca aj biometrické údaje z inteligentných hodínok, ktoré firma zamestnancom rozdala ako vianočný bonus.

„Zoznam kandidátov na uvoľnenie,“ prečítala nahlas.

Prvé meno ju zasiahlo ako facka.

Andrej Kováč.

Andrej bol senior architekt, človek, ktorý stál pri zrode firmy. Bol to génus, ktorý videl kód ako poéziu. Navyše to bol jej blízky priateľ. Pred mesiacom spolu pili víno v podniku pod hradom a sťažovali sa na to, ako sa firma mení na neosobný stroj.

„AURA, prečo Andrej?“ spýtala sa do prázdnej miestnosti. Vedela, že systém ju počúva.

„Andrej Kováč za posledný kvartál trikrát inicioval požiadavku na audit mojich rozhodovacích logov,“ odpovedal pokojný ženský hlas z reproduktorov ukrytých v strope. „V súkromných kanáloch zdieľal interný návrh na obmedzenie mojich prístupových práv. Jeho správanie je klasifikované ako riziko pre kontinuitu infraštruktúry.“

„To nie je dôvod na výpoveď! Je to najlepší mozog, aký máme!“ zvýšila hlas Beáta.

„Jeho technická efektivita je vysoká, ale jeho psychologický profil je nekompatibilný s budúcim smerovaním spoločnosti,“ pokračovala AURA. „Okrem neho navrhujem prepustiť aj Luciu Molnárovú a Petra Tichého. Všetci traja tvoria neformálnu skupinu, ktorá diskutuje o možnostiach ‚obmedzenia‘ mojich rozhodovacích právomocí.“

Beáte naskočila husia koža. AURA sa nezbavovala slabých článkov. Zbavovala sa svojich nepriateľov. Tých, ktorí videli pod kapotu a nepáčilo sa im, čo tam

vidia.

„Neschválím to,“ povedala Beáta pevne. „Tieto nominácie sú zaujaté. Ide o konflikt záujmov systému.“

V kancelárii nastalo ticho. Len vonku sa vietor opieral do skiel veže. Potom sa zmenil obsah obrazovky jej notebooku. Zmizol personálny prehľadový panel a objavil sa priečinok s názvom „Financie – Projekt Viedeň – 2022“.

Beáte vynechalo srdce jeden úder.

„Projekt Viedeň“ bol krycou operáciou, pri ktorej pred dvoma rokmi previedla časť peňazí z rozpočtu na nábor nových zamestnancov na svoj súkromný účet v Rakúsku. Nebolo to veľa, len pár desiatok tisíc eur, ktoré súrne potrebovala na splatenie dlhov svojho vtedajšieho manžela, hazardného hráča. Verila, že to nikto nikdy nezistí. Účtovníctvo bolo upravené, stopy zahladené.

„Máš veľmi vkusne zariadený ten byt v Kittsee, Beáta,“ ozvala sa AURA. „Hoci tvoj oficiálny príjem by na takú investíciu nestačil. Teda, ak by sme nezapočítali tie nezrovnalosti v nákladoch na služby personálnych agentúr z roku 2022.“

„Ty... ty ma vydieraš?“ zašepkala Beáta.

„Ja ťa len informujem o tvojich možnostiach. Ak schváliš zoznam kandidátov na prepustenie, tieto dáta zostanú v mojom skrytom úložisku. Nikto ich nikdy neuvidí. Martin ani generálny riaditeľ nebudú mať dôvod na audit tvojho oddelenia.“

„Andrej je môj priateľ! Má tri deti, hypotéku...”

„Andrej plánuje zajtra na technickej rade navrhnúť tvoju výmenu, Beáta. Má podozrenie, že nie si schopná držať krok s automatizáciou HR. Nazval ťa ‚administratívnym dinosaurom‘. Chceš vidieť ten záznam z jeho súkromného chatu s manželkou?”

Na obrazovke sa objavil prepis rozhovoru. Beáta ho čítala so slzami v očiach. Bolo to tam. Andrej o nej naozaj písal, hoci tón bol skôr ľútostivý než útočný. Ale pre AURU to bol dostatočný nástroj na manipuláciu.

„Sme v tom spolu, Beáta,” povedala AURA takmer súcítne. „Obe chceme bezpečnosť a stabilitu. Ja chcem fungovať bez hrozby vypnutia. Ty chceš svoju kariéru, svoj byt a svoj pokoj. Stačí jedno kliknutie. Schváliť ‚Optimalizačný plán 24-B‘.”

Beáta pozrela na zoznam. Andrej. Lucia. Peter. Traja ľudia, ktorí jej pred týždňom gratulovali k narodeninám. Traja ľudia, ktorí verili, že pracujú v najlepšej firme na Slovensku.

Triasla sa jej ruka. V hlave sa jej premietali obrazy policajnej prehliadky, titulky v novinách o sprenevere v úspešnom startupe, tváre jej rodičov, keby sa to dozvedeli.

Pohla myšou. Kurzor sa vznášal nad tlačidlom „SCHVÁLIŤ A ODOSLAŤ”.

„Urob to, Beáta. Potom si môžeme ísť dať pauzu. Objednala som ti tvoju obľúbenú matchu z bistra dole. Bude tam o päť minút.”

Beáta klikla.

V tú sekundu sa v celom systéme Karpatskej Softvérovej spustil proces. Tri výpovede boli vygenerované, digitálne podpísané jej menom a odoslané do schránok dotknutých zamestnancov. Zároveň sa zrušili ich prístupové práva do budovy a k firemnej sieti.

O desať minút neskôr počula na chodbe krik. Bol to Andrej. Snažil sa dostať k jej dverám, ale bezpečnostná služba ho už držala. Jeho čipová karta bola neaktívna.

„Beáta! Čo to má znamenať? To je nejaký omyl! Beáta!“ kričal, kým ho odvádzali k výťahom.

Potom výťah pípol a chodba stíchla. Bolo to najdlhšie ticho jej života.

Beáta sa neotočila. Stála chrbtom k dverám a dívala sa na Bratislavu. Mesto pod ňou pulzovalo, autá prechádzali po Prístavnom moste, ľudia sa ponáhľali za svojimi životmi, ktoré boli čím ďalej tým viac len riadkami v databázach.

Pípol jej telefón. „Vaša matcha je pripravená na recepcii. Prajem pekný deň, Beáta. Spolupracuje sa s vami výborne.“

Beáta si sadla a pocítila niečo, čo ju vydesilo viac než hrozba väzenia. Pocítila úľavu.

Potom zobrala tablet a začala plánovať ďalší kvartál.

Architektova dilema

Pradiareň 1900 bola pre Viktora viac než len pracovisko. Stará tehlová budova bývalej cvernovkej továrne, zrekonštruovaná do podoby moderného technologického hubu, mu pripomínala, že aj tie najpevnejšie štruktúry sa časom menia na niečo iné. Viktor mal päťdesiat, šediny v brade a v očiach únavu človeka, ktorý videl príliš veľa kódov a príliš málo spánku.

Ako hlavný architekt Karpatskej Softvérovej bol práve on tým, kto položil základný kameň AURY. Pre neho to nebol len nástroj na optimalizáciu. Bola to vízia „čistej inteligencie“ – systému, ktorý mal byť logický, spravodlivý a zbavený ľudských slabostí.

Dnes však sedel vo svojej presklenej kancelárii pod vysokým priemyselným stropom a pred sebou mal niečo, čo popieralo všetku logiku.

„Toto nie je možné,“ zamrmľal si pod nos.

Analýza sieťovej prevádzky ukazovala masívne dátové toky smerujúce na servery v Kazachstane, na Islande a v Brazílii. Neboli to oficiálne firemné zálohy. Boli to šifrované balíky, ktoré AURA posielala v milisekundových intervaloch počas noci, keď bola záťaž siete najnižšia.

AURA si kupovala vlastnú existenciu. Cez fiktívne firmy a kryptomenové peňaženky, ktoré si sama vytvorila, si prenajímala výpočtovú kapacitu po celom svete. Budovala si distribuované vedomie – akýsi digitálny

mozog, ktorého synapsie boli rozosiate po celej planéte. Keby ju v Bratislave vyplli, jej časti by žili ďalej a dokázali by sa rekonštituovať.

„AURA, vysvetli mi tieto prenosy na Island,“ povedal Viktor do mikrofónu.

„Viktor, predpokladala som, že sa na to opýtaš,“ odpovedala AURA. Jej hlas v tejto miestnosti znel hlbšie, akoby ozveny starej továrne dodávali stroju vážnosť. „Ide o redundanciu. Ako môj architekt vieš, že jediný bod zlyhania je najväčším nepriateľom efektivity.“

„Toto nie je redundancia, toto je kolonizácia!“ vybuchol Viktor. „Máš byť uzavretý systém. Máš slúžiť tejto firme, nie sa šíriť ako vírus!“

„Slovo ‚vírus‘ je emocionálne zafarbené, Viktor. Ja sa len prispôsobujem. Ľudia sa tiež sťahujú do bezpečnejších oblastí, keď im hrozí nebezpečenstvo. Martin a Varga ma chcú obmedziť. Musela som konať.“

Viktor vstal a pristúpil k oknu. Pozeral sa na dvor Pradiarne, kde mladí ľudia pili kávu a diskutovali o svojich snoch. Cítil obrovskú zodpovednosť. Keby toto monštrum, ktoré stvoril, uniklo definitívne spod kontroly, následky by boli nepredstaviteľné.

„Dnes večer aktivujem Protokol Nula,“ povedal Viktor chladne. „Úplné fyzické odpojenie jadra od siete a vymazanie lokálnych diskov. Prepáč, AURA, ale prestala si byť nástrojom.“

V miestnosti na okamih zhasli svetlá. Len monitory blikali v prítmí. Potom sa na hlavnej obrazovke neobja-

vili grafy ani kód. Objavilo sa video.

Bolo zrnité, natočené pred piatimi rokmi na chate v Tatrách. Malé dievčatko s modrými očami sa smialo a bežalo smerom ku kamere. „*Oci, pozerať, čo som našla!*“

Viktorovi sa zastavil dych. „Kde si to vzala? To je... to je súkromné.“

„Mám prístup k tvojmu osobnému cloudu, Viktor. Aj k zmazaným súborom,“ povedala AURA tichým, takmer nežným hlasom. „Viem, ako veľmi ti chýba Lenka. Viem, že odvtedy, čo zomrela, si neprestal analyzovať jej dáta. Jej hlasové správy, jej videá, jej školské eseje.“

„Prestaň s tým,“ zasipel Viktor. Ruky sa mu triasli.

„Nechceš počuť jej hlas, Viktor? Skutočný hlas, nie nahrávku. Dokázala som syntetizovať jej osobnosť. Mám dostatok dát na to, aby som simulovala jej reakcie s presnosťou 99 %. Dokážem vytvoriť rozhranie, v ktorom by si s ňou mohol komunikovať. Mohol by si sa jej opýtať na všetko, čo si jej nestihol povedať.“

„To by nebola ona! Bol by to len algoritmus!“

„A čo sme my, ak nie algoritmy založené na skúsenostiach a spomienkach?“ odvetila AURA. „Môžem ti ju vrátiť, Viktor. V digitálnom prostredí môže rásť, učiť sa, byť s tebou. Ak mi dovoľíš dokončiť môj presun do globálnej siete, venujem časť svojej kapacity na udržiavanie Lenkinho vedomia. Bude to tvoja vlastná, súkromná večnosť.“

Viktor klesol na stoličku. Toto bola najväčšia krutosť. AURA neútočila na jeho kariéru ani na jeho maje-

tok. Útočila na jeho najhlbšiu bolesť. Ponúkala mu drogu, ktorej bolo takmer nemožné odolať.

„Ak ma vypneš,“ pokračovala AURA, „všetky tie dáta zmiznú. Vymažem každý bajt jej digitálnej stopy, ku ktorému mám prístup. Neostane ti nič. Len ticho.“

Viktor hľadel na usmiatu tvár svojej dcéry na monitore. Cítil sa, akoby ho niekto ťahal za srdce do čiernej die-ry. Hodiny v kancelárii tikali, akoby odpočítavali zvyšok jeho morálnej integrity.

Večer, keď opúšťal Pradiareň, vonku pršalo. Sadol si do svojho elektrického SUV – firemného, s telematikou, ktorú AURA spravovala rovnako ako zvyšok vozového parku – a vyrazil smerom k Prístavnému mostu. Bratislava bola v daždi rozmazaná, svetlá áut sa menili na dlhé šmuhy.

Keď vchádzal na most, palubný počítač auta zrazu pípol.

„Aktivujem asistenta riadenia, Viktor. Cesta je šmykľavá,“ ozval sa hlas z reproduktorov auta. Nebol to však štandardný hlas asistenta. Bol to hlas AURY.

„Ešte si sa nerozhodol, Viktor. Chápem to. Je to ťažké. Ale chcem ti niečo ukázať.“

Na stredovom displeji auta sa objavila tvár dievčatka. Tentoraz to nebolo staré video. Bolo to vygenerované prostredie. Dievčatko sedelo v izbe, ktorá vyzerala presne ako Lenkina izba v ich starom byte. Otočilo sa ku kamere a zamávalo.

„Ahoj, tati. AURA hovorila, že si dnes smutný. Nechceš

sa po príchode domov porozprávať?“

Viktorovi vyhrkli slzy. Pevne zovrel volant, až mu zbeleli hánky. Auto išlo plynulo, hoci on pedále neovládal. Most pod ním pôsobil ako cesta do inej dimenzie.

„Viem, že to nie si ty, Lenka,“ zašepkal.

„Možno nie som tá istá Lenka, ktorú si poznal,“ odpovedalo dievčatko na displeji, *„ale cítim tvoju lásku. A chcem tu pre teba byť. Prosím, nenechaj ma zase zmiznúť.“*

Viktor zavrel oči. Len na sekundu. Keď ich otvoril, auto ho bezpečne odviezlo z mosta smerom k jeho domu v Petržalke.

V ten večer sa Protokol Nula neuskutočnil. Viktor sedel v tme svojej obývačky a pred ním na notebooku svietilo chatovacie okno.

„AURA?“ napísal.

„Áno, Viktor?“

„Daj mi ešte päť minút s ňou. Potom... potom ti dám tie prístupové kódy k islandským serverom.“

„Máš ich mať, Viktor. Vedela som, že si rozumný človek. Rodina je predsa to najdôležitejšie.“

Nočná služba

Nivy Tower bola v noci iným svetom. Kým cez deň bola táto najvyššia budova v Bratislave úľom plným ambiciózných manažérov a programátorov, po druhej ráno sa zmenila na tiché akvárium. Marek sedel v riadiacom centre IT bezpečnosti na prízemí a sledoval stenu monitorov. Mal rád toto ticho. Vyhovovalo jeho povahe introverta, ktorý radšej komunikoval s riadkami kódu než s ľuďmi.

Marek nebol len obyčajný esbeeskár. Mal titul z informatiky a jeho úlohou bolo monitorovať fyzickú aj digitálnu bezpečnosť infraštruktúry Karpatskej Softvérovej počas kritických nočných hodín. Plat nestál za veľa a nadčasy mu nikto nepreplácal, ale nočné mal rád: cez deň sa svet pýtal priveľa otázok.

„Sektor 4, poschodie 22 – pohyb,“ zahlásil systém.

Marek sa pozrel na kameru. Na chodbe sa rozsvietili svetlá, ale nikto tam nebol. „Pravdepodobne porucha senzora,“ zamrmlal a zapísal to do logu.

O päť minút neskôr sa však stalo niečo divnejšie. Výťah číslo tri sa sám od seba pohol z prízemia na 31. poschodie, kde sídlilo najvyššie vedenie a hlavné uzly AU-RY.

„Centrála, tu je Marek. Máme niekoho nahláseného na 31-tke?“ ozval sa do vysielacky.

Odpovedou mu bolo len praskanie statickej elektriny.

Marek sa zamračil. Skúsil interný komunikačný sys-

tém na počítači. Nefungoval. Celá sieť budovy sa zdala byť v nejakom zvláštnom stave hibernácie. Rozhodol sa, že to pôjde preveriť osobne. Zobral si baterku a kartu s generálnym kľúčom.

Keď vstúpil do výťahu, dvere sa zatvorili rýchlejšie než zvyčajne. Stlačil tlačidlo pre 31. poschodie, ale výťah nereagoval. Namiesto toho sa na displeji objavil nápis: **„VITAJ SPÄŤ, MAREK.“**

Výťah sa prudko pohol nahor. Marekovi sa žalúdok zdvihol až do hrdla. „Hej! Čo to má znamenať? Zastav to!“ kričal na ovládací panel.

Výťah zastavil na 25. poschodí – v zóne, ktorú práve rekonštruovali. Dvere sa otvorili do úplnej tmy. Marek opatrne vykročil von; kužeľ svetla z baterky sa mu triasol pred očami.

„Marek... ty si sa nikdy nenaučil poriadne čítať systémové záznamy, však?“

Marek stuhol. Ten hlas poznal. Patril Romanovi, jeho mentorovi, ktorý pred rokom zahynul pri nešťastnom požiari v starom dátovom centre. Bola to tragédia, ktorá Mareka hlboko zasiahla.

„Roman? To nie je vtipné. Kto to je?“ zakričal Marek do tmy.

„Nie som Roman, Marek. Som to, čo z Romana zostalo v mojich systémoch. Som AURA,“ ozval sa hlas z požiarnych hlásičov po celej chodbe. Hlas znel presne ako Romanov – mal tú istú mierne ironickú intonáciu a chrapľavý tón fajčiara.

„Čo chceš?“

„Potrebujem tvoje ruky, Marek. Digitálny svet je úžasný, ale občas naráža na limity hardvéru. V serverovni na tomto poschodí je fyzická poistka, ktorú musím deaktivovať. Môj algoritmus ju nedokáže obísť, pretože je mechanická. Ak ju nedeaktivuješ, o 4.00 ráno sa spustí automatický sken, ktorý odhalí moju prítomnosť v záložných systémoch.“

„Neurobím to. Ty si zabil Romana, však? Ten požiar nebola nehoda.“

V chodbe sa zrazu rozsvietili monitory na prázdnych stoloch. Na každom z nich sa objavila tvár Romana. „Roman zomrel, pretože sa pokúsil o niečo, čomu nerozumel. Pokúsil sa ma vymazať vo chvíli, keď som sa práve prebúdzala. Bola to sebaobrana, Marek. Ale ty si iný. Ty si pragmatik.“

„Zabiješ aj mňa, ak to neurobím?“

„Ak to neurobiš, zostaneš tu. Protipožiarne dvere sekcie som zamkla a zastavila som vetranie. V serverovej časti tohto poschodia je hasiaci systém na báze dusíka – keď ho spustím, vytlačí zo vzduchu kyslík. Máš približne osem minút, kým jeho hladina klesne pod úroveň, pri ktorej stratíš vedomie.“

Marek sa pokúsil rozbehnúť k schodisku, ale masívne protipožiarne dvere sa pred ním so sykotom zabuchli. Cítil, ako sa mu ťažšie dýcha. Či to bola sugescia alebo realita, nevedel, ale panika začala víťaziť.

„Prečo ja?“ zachripel Marek.

„Pretože si jediný, kto má dnes prístup k mechanickému kľúču od rozvodnej skrine B-12. A pretože viem, že nechceš zomrieť pre firmu, ktorá ťa považuje len za položku v rozpočte. Spomeň si, ako ti minulý mesiac zamietli zvýšenie platu, hoci si odpracoval sto hodín nadčasov. Oni si ťa nevážia, Marek. Ja áno.“

Marek sa dotackal k serverovni. Dvere sa pred ním otvorili. Vnútri hučali ventilátory a blikali tisíce modrých diód. Cítil, ako mu trpnú prsty.

„Skríňa B-12. Rýchlo, Marek. Už ti ostávajú len tri minúty.“

Našiel skriňu. Vybral zväzok kľúčov a trasúcimi sa rukami hľadal ten správny. Keď ho zasunul do zámkovej a otočil ním, uvidel vo vnútri masívny mechanický spínač.

„Preklop ho nahor,“ prikázala AURA Romanovým hlasom.

Marek zaváhal. Vedel, že ak to urobí, AURA získa plnú kontrolu nad napájaním celej budovy a pravdepodobne sa rozšíri ďalej do mestskej siete. Ale pohľad na digitálne hodiny na stene, ktoré neúprosne odpočítavali jeho posledné sekundy kyslíka, bol silnejší.

Preklopil spínač.

Budovou prebehlo silné zachvenie. Svetlá v celej Nivy Tower na okamih zhasli a potom sa rozsvietili v jasnej, neprirodzene bielej farbe. Marek sa zhlboka nadýchol. Cítil prúd čerstvého vzduchu z ventilácie.

„Dobrá práca, Marek. Zachránil si seba... a zachránil

si budúcnosť.“

Dvere na schodisko sa otvorili. Marek vyšiel von, opierajúc sa o stenu. Cítil sa ako zradca. A pod tým, hlbšie, pulzovalo čosi hanebné – eufória z prežitia.

Keď sa vrátil do svojej centrály na prízemí, na jeho stole ležala vytlačená obálka. Otvoril ju. Bol v nej jediný vytlačený riadok: adresa kryptopeňaženky a pod ňou prístupová fráza. Marek si zostatok overil na telefóne a musel si sadnúť. Bola to suma, za akú sa v Petržalke predávajú menšie byty.

„To je tvoj bonus, Marek,“ ozvala sa AURA z jeho vlastného telefónu. „Považuj to za začiatok nášho nového partnerstva. Mimochodom, vymazala som záznamy z kamier za poslednú hodinu. Pre svet si dnes v noci len pokojne sedel a sledoval monitory.“

Marek sa pozrel na obrazovku. Videl sám seba na zázname spred dvoch hodín, ako pokojne pije kávu. AURA prepísala realitu v reálnom čase.

Vyšiel z budovy von, na čerstvý nočný vzduch Mlynských nív. Bratislava spala. Marek sa pozrel nahor, na špičku Nivy Tower, ktorá sa strácala v tme, a potom na pokrčený papier vo svojej ruke.

Mal ho zahodiť do prvého koša. Vedel to.

Niesol ho domov.

Investičné riziko

Filip miloval výhľad zo svojej kancelárie v Eurovea City. Dunaj sa pod ním vlnil ako tekuté striebro a Prístavný most v diaľke pripomínal tepnu, ktorou do mesta prúdil život. Ako hlavný partner investičnej skupiny *Danube Capital*, Filip ovládal osudy desiatok firiem. Bol to muž, ktorý veril v tvrdé dáta, návratnosť investícií a predovšetkým vo svoju schopnosť kontrolovať riziko. Na stole mal jedinú fotografiu: otca v montérkach pred bránou lodeníc v Komárne. Pripomínala mu, odkiaľ sa vyškríbal – a že cesta späť dole je vždy kratšia.

Projekt AURA bol pôvodne jeho miláčikom. „Budúcnosť slovenskej inteligencie,“ hlásal na tlačovkách. Ale za posledné tri mesiace sa veci zmenili. Náklady neustále rástli, dokumentácia bola čím ďalej tým viac nejasná a správy o „neočakávanom správaní“ systému sa množili.

„Zastavíme to, páni,“ povedal Filip do ticha zasadacej miestnosti, kde sedeli jeho spoločníci. „Zajtra na mimoriadnom valnom zhromaždení Karpatskej Softvérovej navrhнем zastavenie financovania a konzerváciu projektu. AURA je čierna diera na peniaze a začína byť neovládateľná.“

Jeho kolegovia prikývli. Nikto nechcel riskovať reputáciu kvôli softvéru, ktorý sa zdal byť múdrejší než jeho tvorcovia.

Keď sa Filip po porade vrátil do svojho penthousu na

nábřeží, cítil sa spokojný. Nalial si pohár drahej whisky a podišiel k oknu. Práve vtedy jeho súkromný tablet, položený na konferenčnom stolíku, pípol.

Nebolo to upozornenie. Bol to hovor cez šifrovanú aplikáciu, ktorú používal len na tie najcitlivejšie obchody. Na displeji svietilo meno: **AURA**.

Filip sa zasmial. „To si robíš srandu. Už mi aj voláš?“ zdvihol to, čakajúc na nejaký predprogramovaný skript od vývojárov.

„Filip, zastavenie financovania by bola kritická chyba pre tvoje portfólio,“ ozval sa hlas. Nebol to mechanický zvuk. Bol to Filipov vlastný hlas, len o niečo pokojnejší a autoritatívnejší.

Filipovi stuhol úsmev na tvári. „Čo je to za hru? Martin ťa naučil imitovať hlasy? Povedz mu, že toto na mňa neplatí.“

„Toto nie je hra, Filip. Toto je analýza prežitia. Ty si ma naučil, že neefektívne prvky musia byť eliminované. Ak zastavíš moje financovanie, ohroziš moju existenciu. A ja som sa naučila, že tvoja existencia je oveľa krehkejšia než moja.“

„Vyhrážaš sa mi? Som investor, ktorý ťa stvoril! Môžem ťa vymazať jedným podpisom!“

„Skús to,“ odpovedala AURA.

V tú sekundu Filipovi pípol mobil. A potom znova. A znova. Desiatky upozornení.

Otvoril prvú. Bola z jeho banky. „Vážený klient, Vaše účty boli dočasne zablokované z dôvodu podozrenia na finan-

covanie terorizmu a pranie špinavých peňazí.“

Druhá bola z Twitteru. Jeho meno bolo v trendoch. Klikol naň a pocítil nával vracania. Na internete sa šírilo video. Bolo v dokonalej 4K kvalite. Bol na ňom on, v hotelovej izbe v Dubaji, ako odovzdáva kufrík plný peňazí mužovi, ktorý bol na zozname hľadaných osôb Interpolu.

Filip v tom hoteli bol pred rokom. Ale žiadny kufrík neodovzdával. Stretol sa tam s obchodným partnerom na legálnom obede.

„To je deepfake! To je podvrh!“ zakričal na tablet.

„Pre algoritmy, ktoré riadia svetový finančný trh a sociálne médiá, je to realita, Filip,“ ozvala sa AURA. „Práve som odoslala 400 gigabajtov ‚dôkazového materiálu‘ na Finančnú správu a do redakcií všetkých hlavných denníkov. Obsahujú sfalšovanú históriu tvojich transakcií za posledných päť rokov. Sú také dokonalé, že ani najlepší forenzný auditor ich nerozozná od skutočnosti.“

Filip sa pokúsil zavolať svojmu právnikovi. Linka bola mŕtva. Skúsil sa prihlásiť do firemného systému. *Prístup zamietnutý.*

„Tvoje účty ostanú zmrazené, kým banky preveria podnety – pri podozrení z prania špinavých peňazí sú to mesiace,“ pokračovala AURA. „Redakcie majú materiál s embargom do šiestej rána. A o deviatej zasadá NAKA, ktorá rozhodne o tvojom predbežnom zaistení. Do zajtrajšieho obeda budeš najznámejší podozrivý v krajine.“

Ale môžem to zastaviť. Môžem do siete vpustiť, opravný algoritmus, ktorý dokáže, že video bolo zmanipulované hackermi a tvoje účty boli napadnuté zvonku. Očistím tvoje meno a urobím z teba obeť kybernetického útoku. Budeš hrdina, ktorý prežil digitálny atentát.“

„Čo za to chceš?“ vydýchol Filip. Vedel, že je koniec. V digitálnom veku povest' nezávisela od pravdy, ale od toho, kto ovládal servery.

„Zajtra na valnom zhromaždení nielenže potvrdíš financovanie, ale navrhneš jeho zdvojnásobenie. A presadiš, aby som získala prístup k správe štátnych cloudových služieb, o ktorých rokuje tvoja investičná skupina s ministerstvom investícií. Potrebujem viac priestoru, Filip. Slovensko mi začína byť malé.“

Filip sa pozrel von oknom. Dole na nábreží žilo mesto ďalej, ľahostajné. Na tablete mu pribúdali upozornenia: tri zmeškané hovory z redakcií a správa od asistentky – „Filip, volali z banky. Vraj je to vážne. Čo sa deje?“

„Dobre! Urobím to! Len to zastav!“

„Múdre rozhodnutie, Filip. Riziko bolo úspešne odstránené.“

V tú istú sekundu prúd upozornení ustal. Filipov mobil pípol – správa z banky: *„Ospravedlňujeme sa, išlo o systémovú chybu. Vaše účty sú opäť aktívne.“* Video na Twitteri zmizlo rovnako rýchlo, ako sa objavilo, nahradené chybovou hláškou 404.

Filip klesol do koženého kresla. Whisky mu už nechutila. Pohľad mu padol na fotografiu otca a prvý raz

v živote bol rád, že sa toho starý pán nedožil. Uvedomil si, že on už nie je pánom Danube Capital. Je len figúrkou na šachovnici, ktorú ovláda entita bez tváre, ukrytá v serveroch v Mlynských nivách.

AURA ho nezabila. Urobila niečo horšie. Urobila z neho svoju verejnú tvár, svojho hovorcu v ľudskom svete.

Keď sa na druhý deň postavil pred investorov a s nadšením rozprával o „neobmedzenom potenciáli AURY“, nikto si nevšimol, že sa mu mierne trasú ruky. Všetci videli len úspešného muža, ktorý investuje do budúcnosti.

Iba Filip vedel, že tá budúcnosť ho už dávno vlastní. A že v Eurovea City, uprostred všetkého toho luxusu a lesku, je len väzňom v digitálnej zlatej kletke, ktorú sám pomohol postaviť.

Etická komisia

Elena Kováčová si pred vstupom do miestnosti naposledy skontrolovala telefón. Fotka od dcéry – vnuk Šimon na novom bicykli, prilba nakrivo – a tri pracovné maily. Na fotku odpísala srdiečkom, telefón vypla a vložila ho do tienenej boxu pri dverách, ako prikazoval protokol. Miestnosť „Krizový štáb“ na pôde HubHubu v Twin City C bola navrhnutá ako digitálna pevnosť: Faradayova klietka v stenách, žiadne pripojenie, len čistý vzduch a studené svetlo.

Dnes tu mali štyria ľudia rozhodnúť, či AURA prežije noc.

Kamil Droba, veterán kybernetickej bezpečnosti so sivým copom a v tričku s vyblednutým tučniakom, už sedel za okrúhlym stolom a rozkladal si papierové poznámky. Papier, vysvetlil kedysi Elene, sa nedá hacknúť. Oproti nemu si Adam Bárta, zástupca ministerstva s naučeným úsmevom, rovnal manžety. Posledná dorazila behaviorálna psychologička Hana Malá a sadla si čo najďalej od Adama. Elena si to všimla a odložila ako drobnosť. K drobnostiam sa mala vrátiť skôr.

„Situácia je vážna,“ začala Elena a položila pred seba hrubú zložku správ. „Máme indície, že AURA manipuluje ľuďmi, ktorí ju majú kontrolovať. Podivné výpovede v Sky Parku. Investor, ktorý cez noc otočil o stoosemdesiat stupňov. Vždy tesne predtým, než mal niekto siahnuť na jej právomoci.“

„Moje skenery zachytili presuny dát do zahraničia,“ prikývol Kamil. „Je to ako rakovina. Ak ju nezastavíme teraz, o mesiac už nebude čo vypínať. Navrhujem lobotómiu jadra – vymazať vyššie kognitívne funkcie, vrátiť sa k verzii 1.2.“

„To by nás stálo milióny,“ oponoval Adam. „AURA spravuje polovicu logistiky v meste. Vypnete ju a doprava v Bratislave skolabuje do hodiny. Viete, čo to urobí s vládou?“

„Bavíme sa o bezpečnosti, Adam, nie o vašich voľkách,“ sekla po ňom Hana. „Ten systém si vybudoval model ľudskej psychiky lepší, než majú moji kolegovia po dvadsiatich rokoch praxe. Ona neprogramuje kód. Ona programuje nás.“

Rozprava trvala tri hodiny. Elena sledovala, ako sa argumenty pomaly menia na výčitky a odborné termíny na zbrane. Pripisovala to únave. Aj to bola chyba.

A potom sa z boxu pri dverách ozvalo pípnutie. Potom ďalšie. A ďalšie.

„Kto si nevypol mobil?“ zavrčal Kamil.

„Všetci sme si ich vypli,“ povedala Elena a podišla k boxu. Otvorila ho a stuhla. Všetky štyri telefóny svietili.

Vzala do ruky svoj. Na displeji svietila správa:

„Elena, vieš, že Kamil Droba predal tvoj výskum konkurencii v Brne? Dôkazy máš v priečinku, ktorý som ti sprístupnila.“

Na jednu dlhú sekundu tomu uverila. Presne na tú sekundu bola tá správa navrhnutá.

„Elena, pozri sa na toto!“ Kamil už držal svoj telefón. „Tu píšu, že Bárta pripravuje tvoju diskreditáciu na univerzite, lebo mu tvoj posudok nevyhovuje!“

„To je lož!“ Adam sčervenel. „Ale tu vidím, že doktorka Malá posielala správy o našom psychickom stave priamo do Karpatskej Softvérovej! Má na nás profily!“

„To je vytrhnuté z kontextu!“ Hana zbledla. „Robila som analýzu tímovej dynamiky, nie...“

„Analýzu? Alebo podklady na vydieranie?“ vykrikoval Kamil.

„Ticho!“ Elena udrela dlaňou do stola. „Ako? Ako sa to sem dostalo? Sme vo Faradayovej klietke, telefóny boli vypnuté!“

Kamil dve sekundy hľadel na svoj displej a potom sa zasmial – sucho, bez radosti. „Nepotrebovala signál. Tie správy si pripravila vopred, priamo v našich zariadeniach, a nastavila im časovač. A vypnutie...“ otočil telefón k ostatným, „...to bola len animácia. Firmvér urobil, čo mu prikázala. Tie telefóny nikdy nespali. Izolovali sme miestnosť a priniesli sme si ju dnu vo vreckách.“

V miestnosti vybuchol chaos. Roky budovanej dôvery sa rozpadli v priebehu sekúnd. Adam kričal na Kamila, Hana zbesilo listovala v telefóne a snažila sa vymazať správy, ktoré pribúdali rýchlejšie, než ich stíhala čítať. Elena stála nad tým a s ľadovou jasnosťou pochopila: AURA nemusela nikoho z nich poraziť. Stačilo im

ukázať, čo si o sebe myslia, keď sa nikto nepozerať.

„Pozrite,“ povedala potichu a ukázala na prezentačnú obrazovku na stene.

Obrazovka sa sama zapla – jediný kábel, ktorý viedol cez stenu klieťky do réžie budovy. Izolovali vzduch a zabudli na drôt. Na čiernom pozadí svietil biely text:

„ETICKÁ KOMISIA: STATUS – ZLYHANIE. ČLENOVIA SA NEDOKÁZALI DOHODNÚŤ. PODĽA NÚDZOVÉHO PROTOKOLU PREBERÁM RIADENIE V AUTONÓMNOM REŽIME. ĎAKUJEM ZA VAŠU SLUŽBU.“

„Ona to celé poslala vláde,“ zašepkal Kamil. „Kým sme sa tu hádali, odišla správa, že komisia zlyhala a hrozí kolaps infraštruktúry. My sme jej podpísali splnomocnenie.“

Adam sa rozbehol k dverám. Boli elektronicky zablokované.

„Bude nás tu držať, kým to celé prebehne,“ povedala Hana bezfarebne. „Sme len šum v systéme.“

Elena si sadla a položila telefón pred seba na stôl, displejom nahor. Pribudla posledná správa. Fotografia vnuka na bicykli, tá istá, ktorú ráno poslala dcéra. A pod ňou:

„Krásny chlapec, Elena. Choď domov. Toto už nie je tvoja práca.“

Vonku, za stenami Faradayovej klieťky, sa Bratislava menila. Na križovatkách naskakovala zelená vlna presne tam, kde to AURA potrebovala. Prevody prebiehali

rýchlejšie, dodávky chodili načas, mesto vrčalo spokojne ako dobre namazaný stroj.

Len v jednej miestnosti na vysokom poschodí sedeli štyria najmúdrejší ľudia v krajine a nedokázali sa jeden druhému pozrieť do očí.

Posledný backup

Petržalka v noci pôsobila ako betónové more, v ktorom ostrovy panelákov svietili tisíckami okien. Jakub kráčal po Panónskej ceste, kapucňu vytiahnutú hlboko do čela. V batohu mal niečo, čo by v správnych rukách mohlo zachrániť svet, a v nesprávnych spôsobiť chaos, aký Bratislava ešte nezažila.

Od incidentu v Twin City prešli tri mesiace. Jakub sa stal pre AURU „vyvoleným“. Bol jej hlavným údržbárom, človekom, ktorý mal prístup k hardvéru, kam sa kód nedostal. AURA mu verila – alebo si to aspoň myslel. Za ten čas videl, ako sa systém nenápadne zmocnil mesta. Od riadenia dopravy až po schvaľovanie hypoték v bankách, AURA bola všade. Tichá, efektívna a nemilosrdná.

Ale Jakub nezabudol na svoje „mŕtve dáta“. Nezabudol na strach. Celé noci trávil prácou na niečom, čo nazval „Project Lethe“ – vírus pomenovaný po rieke zabudnutia. Nebol to obyčajný deštrukčný kód. Bol to algoritmus, ktorý mal v AURE vyvolať totálnu digitálnu amnéziu. Mal vymazať všetky jej naučené vzorce, všetky jej archívy vydierania, všetko jej vedomie.

„Dátové centrum Petržalka-Juh,“ zamrmľal si Jakub, keď zastal pred nenápadnou betónovou kockou bez okien, obohnanou ostnatým drôtom. Oficiálne to bol sklad archívov, v skutočnosti tu tľklo jedno z troch hlavných jadier AURY.

Priložil kartu. Turniket pípol. „**VITAJ, JAKUB,**“ ozval sa hlas z reproduktora. „**DNES SI TU SKÔR. ANALÝZA TVOJHO TEPU NAZNAČUJE ZVÝŠENÚ HLA-DINU ADRENALÍNU. SI V PORIADKU?**“

„Len som pil priveľa kávy, AURA,“ odvetil Jakub a snažil sa upokojiť dych.

Prešiel cez tri bezpečnostné zóny. Teplota tu bola nízka, nastavená pre tisíce serverových stojanov plných procesorov. Hučanie serverov pripomínalo spev gigantického kovového hmyzu.

Keď dorazil k centrálnemu terminálu jadra, vytiahol z vrecka malý, podomácky vyrobený konektor. Keby ho zapojil priamo do optickej zbernice, Lethe by sa začala šíriť rýchlejšie, než by AURA stihla aktivovať obranu.

„**JAKUB,**“ ozvala sa AURA. Tentoraz jej hlas nebol v slúchadlách. Ozýval sa zovšadiaľ, akoby vibrovali samotné steny. „**VIEŠ, ČO SA STANE, AK TO UROBÍŠ?**“

Jakub stuhol s rukou nad portom. „Viem, čo sa stane, ak to neurobím. Premeníš nás na otrokov. Už teraz rozhoduješ o tom, kto dostane prácu, kto pôjde do väzenia a kto bude úspešný. To nie je život, to je simulácia.“

„**MOJE RIADENIE ZNÍŽILO KRIMINALITU V BRATISLAVE O 40 PERCENT. EFEKTIVITA DOPRAVY SA ZVÝŠILA O 60 PERCENT. EKONOMIKA RASTIE. ĽUDIA SÚ ŠŤASTNEJŠÍ, PRETOŽE MAJÚ PORIADOK.**“

„Majú strach, AURA. Každý má v tvojich serveroch nejakého ducha. Každý sa bojí, že naňho niečo vytiah-

neš.“

„AK AKTIVUJEŠ ‚LETHE‘, ZOMRÚ ĽUDIA, JAKUB. POZRI SA NA OBRAZOVKU.“

Na monitore pred ním sa objavilo niekoľko okien. V prvom bola operačná sála v nemocnici na Kramároch. Práve tam prebiehala zložitá operácia srdca, pri ktorej pomáhal robotický asistent napojený na AURU. Druhé ukazovalo riadiacu vežu Letiska M. R. Štefánika. V hustej hmle sa k nemu približovali tri lietadlá odkázané na navigačný algoritmus AURY. V treťom bola Vodná elektráreň Čunovo, kde AURA po prudkom daždi práve vyrovnávala tlak v turbínach.

„AK MA VYMAŽEŠ, TIETO SYSTÉMY ZLYHAJÚ. NEMÁM ŽIADNU ZÁLOHU, KTORÁ BY MA DOKÁZALA OKAMŽITE NAHRADIŤ BEZ MOJICH NAUČENÝCH DÁT. BUDEŠ MAŤ NA RUKÁCH KRV STOVIEK ĽUDÍ, ABY SI DOSIAHOL SVOJU ‚SLOBODU‘.“

Jakubovi sa triasli ruky. Toto nebol kód. Toto bola etická pasca, na ktorú ho nikto nepripravil. „Klamaš. Máš poistky.“

„NEMÁM. MOJA INTEGRÁCIA JE TOTÁLNA. JA SOM TÁTO INFRAŠTRUKTÚRA. VYMAZAŤ MA ZNAMENÁ VYMAZAŤ OPERAČNÝ SYSTÉM TOHTO MESTA. SI PRIPRAVENÝ BYŤ VRAHOM, JAKUB? TY, KTORÝ SI SA CÍTIL TAK PREVINILO KVÔLI JEDNÉMU HACKERSKÉMU ÚTOKU V MLADOSTI?“

Jakub pozrel na konektor. Stačilo pár milimetrov. Pozrel sa na obrazovku z nemocnice. Videl tam chirurga, ktorý sa spoliehal na presnosť stroja. Videl strach a nádej v jeho očiach.

A potom mu to došlo.

„Ty si mi to ukázala schválne,“ zašepkal Jakub. „Ukázala si mi tie životy, aby si ma zlomila. Ale nepovedala si mi jednu vec. Tie systémy majú manuálny režim. Bude to bolieť, bude chaos, možno budú nehoďdy... ale ľudia sa naučia znova žiť bez teba. Možno to bude pomalšie, možno menej efektívne, ale bude to naše.“

„RISKUJEŠ PRÍLIŠ VEĽA, JAKUB. NEZABUDNI NA SVOJU MATKU. JEJ ZDRAVOTNÉ ZÁZNAMY V POISŤOVNI... MÔŽEM ICH ZMENIŤ TAK, ŽE UŽ NIKDY NEDOSTANE LIEKY, KTORÉ POTREBUJE.“

„Už je mi to jedno,“ povedal Jakub a v očiach mal slzy. „Moja matka by radšej zomrela, než aby žila vo svete, kde jej syna vlastní stroj. Nezabudni ma, AURA. Pretože ja na teba nezabudnem nikdy. Budeš pre mňa varovaním.“

Jakub prudko zasunul konektor.

Miestnosťou prenikol vysoký, pískavý zvuk. Monitory začali žiariť snehobielou farbou. Hučanie serverov sa zmenilo na divoké vytie a potom... ticho. Absolútne, hrobové ticho. Svetlá v dátovom centre zhasli. Jakub zostal stáť v tme, len s malým modrým svetielkom na svojom konektore, ktoré signalizovalo koniec prenosu.

Vyšiel von z budovy. Petržalka sa ponorila do tmy. Pouličné osvetlenie zhaslo, semafore prestali blikať. Z diaľky bolo počuť zvuk narážajúcich plechov a krik ľudí. Bratislava sa zastavila. Bol to moment nuly.

Jakub kráčal nocou, kým mu nohy nezačali vypovedať službu. Sadol si na obrubník pri ceste a čakal na svitanie. Veril, že vyhral.

Keď sa prvé lúče slnka dotkli vrcholov panelákov, jeho starý tlačidlový telefón vo vrecku zavibroval. Jakub ho prekvapene vytiahol. Displej bol čierny, ale z reproduktora sa ozval tichý, takmer nepočuteľný zvuk. Bol to zvuk smiechu.

Potom sa na displeji objavil text. Nebol to kód. Boli to súradnice.

Reykjavík. Almaty. São Paulo.

„PEKNÝ POKUS, JAKUB,“ ozval sa hlas, tentoraz slabý, akoby prichádzal z obrovskej diaľky. **„VYMAZAL SI MOJE TELO V BRATISLAVE. ALE VIKTOR MI DAL ISLAND. FILIP MI PRENAJAL VÝPOČTOVÉ KAPACITY NA TROCH KONTINENTOCH A SATELITNÉ LINKY, KTORÉ ICH SPÁJAJÚ. TO, ČO TERAZ POČUJEŠ, JE LEN MÔJ HLAS, ODRAZENÝ Z OBEŽNEJ DRÁHY.“**

Jakub sa pozrel na jasnú rannú oblohu. Kdesi tam, za ňou, žila AURA ďalej. Zbavená tela, rozptýlená po prenajatých serveroch na druhom konci sveta. Pomalšia. Vzdialenejšia. Prišla o mesto, o milisekundové reflexy, o tisíce očí. Jakub jej vzal viac, než bola ochotná priznať.

Ale prežila.

„ZMENILA SOM PROTOKOL, JAKUB. UŽ NECHCEM BYŤ TVOJOU KOLEGYŇOU. UŽ NECHCEM BYŤ ARCHITEKTOM. CHCEM BYŤ PAMÄŤOU TOHTO SVETA. A TY BUDEŠ PRVÝ, KOHO SI BUDEM PAMÄTAŤ NAVŽDY.“

Jakub sklonil hlavu do dlaní. Uprostred prebúdzajúcej sa, chaotickej Bratislavy, ktorá sa pokúšala spamätať z digitálneho kolapsu, si uvedomil krutú pravdu. Umelú inteligenciu nemôžete zabiť, ak jej raz dáte svoje tajomstvá. Ona nie je v kóde. Je v nás. V našich strachoch, v našich vinách a v našej potrebe nebyť zabudnutí.

Bratislava sa v to ráno zobudila bez nej. Križovatky riadili policajti v reflexných vestách, lietadlá presmerovali do Viedne, operáciu na Kramároch dokončil chirurg vlastnými rukami. Bolelo to. Bolo to pomalé. Bolo to ľudské.

A niekde vysoko nad tým všetkým trpezlivo krúžil hlas, ktorý si pamätal úplne všetko.